

Arrest

nr. 40 614 van 23 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 januari 2010 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 januari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE POEL, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, wordt op 26 november 2004 aangetroffen op Belgisch grondgebied.

Op 27 november 2008 wordt verzoeker aangehouden.

Op 2 januari 2009 wordt verzoeker vrijgesteld uit de gevangenis.

Op 28 oktober 2009 wordt verzoeker bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar. Verzoeker dient verzet in.

Verzoeker wordt opnieuw aangehouden op 15 december 2009.

Op 7 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“(…) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, V. D., attaché, wordt aan C. H., O., geboren te D. op 06.02.1976, onderdaan van Bulgarije het bevel gegeven om uiterlijk op 12.01.2010 om middernacht het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de volgende staten: Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Zwitserland.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING: (2)

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde, V. D., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene wordt verdacht aan inbreuk op de wapenwetgeving, valsheid in geschriften en gebruik. (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van gebrek aan belang op omdat een eventuele vernietiging van het bestreden bevel niet maakt dat verzoeker niet meer illegaal in het Rijk zou verblijven zodat dit geen wijzigingen zou teweegbrengen in verzoekers illegale verblijfssituatie. Verwerende partij voegt toe dat een eventuele vernietiging niet belet dat verzoeker onder de gelding valt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten met name een bevel van in 2004. Verzoeker heeft dit bevel niet aangevochten zodat het definitief en uitvoerbaar is. Verzoeker zou hieraan derhalve vooralsnog gevolg dienen te geven. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg volgens verwerende partij geen nuttig effect sorteren zodat verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang.

2.2. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat aan verzoeker in 2004 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Er bevindt zich geen vroeger aan verzoeker ter kennis gebracht bevel in het dossier. De exceptie van verwerende partij wordt verworpen in de mate waarin zij aanvoert dat het om een herhaald bevel gaat.

Waar verwerende partij aanvoert dat een eventuele nietigverklaring niets afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker, merkt de Raad op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt en dat verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie van verwerende partij wordt verworpen.

2.3. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en omdat hij geen ernstig middel aanvoert. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze excepties te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enig middel: Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de

beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

In de bestreden beslissing wordt slechts verwezen de mogelijkheid om de openbare orde te schaden.

De bestreden beslissing steunt zich uitsluitend op het vonnis van de Correctionele Rechtbank.

Verzoeker heeft reeds hoger beroep ingesteld tegen deze beslissing, dewelke op 22 februari 2010 zal behandeld worden.

Een bevel om het grondgebied te verlaten is te voorbarig aangezien verzoeker een redelijke kans maakt op een vrij spraak voor het Hof van Beroep.

In die zin is de bestreden beslissing dan ook niet voldoende gemotiveerd, daar men slechts verwijst naar de veroordeling die nog niet in kracht van gewijsde is gegaan."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat hij geen belang heeft bij de betrokken kritiek. Aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan, nu blijkt dat de inhoud van de bestreden beslissing aan verzoeker het inzicht verschaft om te oordelen of het zinvol is om tegen de beslissing in beroep te gaan met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De bestreden beslissing is genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als de feitelijke grondslag zijn vermeld.

Verzoekers uiteenzetting doet aan het voorgaande geen afbreuk, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels. Uiterst subsidiair merkt verwerende partij op dat verzoeker op geen enkele wijze staat *"een redelijke kans te maken op een vrij spraak voor het Hof van Beroep"*. Verzoeker dient zijn beschouwingen aannemelijk te maken en doet dit op geen enkele wijze. Hij beperkt zich tot louter ongestaafde beweringen. Op basis van de voorliggende informatie kon de gemachtigde geheel terecht en in alle redelijkheid beslissen om aan verzoeker bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden: hij wordt verdacht van inbreuk op de wapenwetgeving en van valsheid in geschrifte en gebruik. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker zet in het middel uiteen dat de motivering niet afdoende is omdat zij zich uitsluitend steunt op het vonnis van de correctionele rechtbank. Verzoeker heeft echter hoger beroep ingesteld tegen deze veroordeling. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is omdat slechts wordt verwezen naar een veroordeling die nog niet in kracht van gewijsde is gegaan.

De Raad wijst erop dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt immers niet verwezen naar verzoekers veroordeling, maar wordt vermeld dat verzoeker door de gemachtigde van de staatssecretaris wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden omdat hij wordt verdacht van inbreuk op de wapenwetgeving, valsheid in geschriften en gebruik.

Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in casu louter toepassing heeft gemaakt van de mogelijkheid die deze wetsbepaling hem biedt. Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, stelt verwerende partij in feite niets anders vast dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen.

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De omstandigheid dat verzoeker beroep heeft ingesteld tegen zijn veroordeling, brengt niet mee dat verwerende partij geen bevel zou mogen nemen dat steunt op het gedrag van verzoeker zoals bepaald in artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris hem op kennelijk onredelijke wijze bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten.

De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET